

De brief van Jacobus, deel 4 ^{1 2} **Geloof zonder werken is dood!**

Jacobus 2:5 Hoort, mijn geliefde broeders! ...

Door de hele brief heen spreekt Jacobus de mensen uit de kerk aan met *broeders*; in dit geval zelfs met *mijn geliefde broeders*.

Jacobus 2:5 ... Heeft God niet ...

Het Griekse werkwoord staat in de mediale vorm, erop duidend dat het onderwerp, in dit geval God, heel intensief betrokken is bij de handeling. Soms wordt dan wel vertaald met: Heeft God niet Zelf ...

Jacobus 2:5-6 ... de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben? Doch gij hebt de arme smadelijk behandeld. ...

Door te zeggen: 'Ga gij daar staan, of ga beneden bij mijn voetbank zitten.'

Jacobus 2:6-8 ... Zijn het niet de rijken, die u geweld aandoen en die u voor de rechtbanken slepen? Zijn zij het niet, die de goede naam, welke over u aangeropen is, lasteren? Indien gij echter de koninklijke wet vervult naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wel.

Dat is het hele onderwerp van deze brief: heb uw naaste lief als uzelf, zorg ervoor dat je in je leven de dingen die je moet doen, doet gebaseerd op geloof.

Jacobus 2:9-13 Doch indien gij met aanzien des persoons handelt, doet gij zonde en wordt gij door de wet overtuigd van overtreding.

¹ Gebaseerd op de Bijbelstudie 'Epistle of James IV' gegeven op 11 januari 1992 door Fred R. Coulter.

² Bijbelteksten zijn ontleend aan de NBG-vertaling 1951.

Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle *geboden*. Want Hij, die gezegd heeft: Gij zult niet echtbreken, heeft ook gezegd: Gij zult niet doodslaan. Indien gij nu geen echtbreuk pleegt, maar wel doodslag, zijt gij toch een overtreder van de wet geworden. Spreekt zo en handelt zo als *mensen past*, die door de wet der vrijheid zullen geoordeeld worden. Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem, die geen barmhartigheid bewezen heeft; barmhartigheid *echter* roemt tegen het oordeel.

Jacobus 2:5 ... Heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben?

Ik wil nogmaals benadrukken dat in het bijzonder in de Algemene Brieven, en specifiek in de drie brieven van Johannes, dit liefhebben altijd in de tegenwoordige tijd staat, iets dat voortdurend aanwezig en actief is.

Jacobus 2:6 Doch gij hebt de arme smadelijk behandeld. ...

Waarom? *Omdat u hem niet aanvaardt als iemand die door God is geroepen*, het belangrijkste dat iemand in de wereld kan overkomen.

Jacobus 2:6 Zijn het niet de rijken, die u geweld aandoen en die u voor de rechtbanken slepen?

Laten we hier even bij stilstaan om iets te vertellen betreffende de Joodse synagoge. Zij hadden rechtbanken in de synagoge. Bedenk dat de apostel Paulus opdrachten kreeg van de hogepriester en naar de synagogen trok om allen die tot die weg behoorden, die christenen waren, op te brengen. Dus de synagogen bestonden in die tijd uit christenen en niet-christenen.

Bedenk dat ik in een eerdere Bijbelstudie over deze brief zei, dat er in vers 2 gesproken wordt over *synagoge*. Maar in Jacobus 5 staat: *Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen*. De gemeente was een onderdeel van de synagoge. Hier heeft

Jacobus het dan ook niet alleen maar over de broeders, maar ook over hen met wie zij **binnen** de synagogen in contact komen. Bedenk dat Jacobus vanwege zijn rechtvaardigheid in hoog aanzien stond bij en geaccepteerd werd door heel veel Joodse leiders van het Judaïsme. Wat gebeurde er hier? Zij sleepten de armen naar de rechtbank, de rechtbank binnen de synagoge, en natuurlijk was het *recht* dat daar dan gesproken werd, *doorgestoken kaart*.

Jacobus 2:7 Zijn zij het niet, die de goede naam, welke over u aangeroepen is, lasteren?

Dat betekent ***Christus verloochenen!*** Dit was een ***probleem*** dat ***binnen de synagoge*** bestond. Wie waren degenen die lasterden anders dan de Sadduceeën, de rijke Farizeeën, zij die Christus verwierpen, maar nog steeds naar de synagogen kwamen?

En ik wil uw aandacht vestigen op het feit dat waar de apostel Paulus ook maar heenging om in de synagogen te prediken, het vroeger of later eindigde in een rel. Zij brachten verdeeldheid in de synagoge en in sommige gevallen, zoals in Corinthe, gingen ze weg uit de synagoge om in het huis pal ernaast bijeen te komen. Dat was het huis van de leidende rabbi; die woonde pal naast de synagoge. Zij kwamen daar op de sabbat bijeen en de Joden die niet geloofden kwamen op de sabbat in de synagoge bijeen. Dat is echt een duidelijke scheidslijn!

Hier zien we dus dat er nog een grote samenhang was met de synagoge;

Jacobus 2:7 Zijn zij het niet, die de goede naam, welke over u aangeroepen is, lasteren?

Feitelijk of in werkelijkheid.

Jacobus 2:8 Indien gij echter de koninklijke wet vervult ...

Een actief werkwoord in de tegenwoordige tijd!

Jacobus 2:8 ... naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wel.

Dan kijkt u niet neer op andere mensen, zet u andere mensen niet onder druk, dan strooit u geen praatjes over hen rond, enz.

Jacobus 2:9 Doch indien gij met aanzien des persoons handelt, **doet gij zonde** ...

Het werkwoord hier is *doen* in de zin van *het doel missen*. Het had vertaald kunnen worden met: *dan mist gij het doel*.

In het vervolg van de zin staat:

Jacobus 2:9 ...en wordt gij door de wet overtuigd van overtreding.

Het woord hier is ook zonde, maar in de vorm van overtreding. Hij heeft het hier over *de strengheid van de wet die christenen ervaren als ze inzien dat ze zondigen*. Voor hen wordt dit een belangrijk punt omdat ze de liefde van God begrijpen, waartegenover het voor mensen in de wereld in hun normale, vleeselijk georiënteerde manier van doen niet zoveel zou betekenen.

Jacobus 2:10 Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt [of: zondigt], is schuldig geworden aan alle *geboden*.

Laten we eens kijken naar enkele van de geboden die hiermee samenhangen. Ten eerste:

1 Johannes 3:4 Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid.

Laten we hier iets begrijpen betreffende de rijke man en Jezus (Mattheüs 19). Daar hebben we een perfect voorbeeld van een test om een rijk iemand naar de ogen te zien of juist niet. De rijke man kwam en zei tot Hem: *Goede Meester, wat voor goeds moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?* Wat was het eerste wat Jezus zei? *Noem Mij niet goed. Er is niemand goed, behalve Eén, en dat is God!* Hij

liet niet toe dat Hij Zich populair zou maken bij de rijke man, Hij deed niet aan aanzien des persoons.

Jezus zei: *Als u het leven wilt binnengaan, onderhoud dan de geboden.* En de rijke man zei: *Welke?* Hij somde dus een aantal geboden op. Allen die scherp willen zijn zeggen dan: Maar Hij noemde niet de sabbat, dus we hoeven de sabbat niet langer te houden! Daar draaide het hier niet om. Nadat Jezus dus had gezegd: *Eert uw vader en moeder, pleeg geen overspel, steel niet, moord niet,* zei de jongeman: *Ik heb al deze dingen van jongs af aan gedaan.* Jezus zei: *U schiet nog in één ding tekort.* Waarom zei Hij dat? ***Omdat Hij wist dat de jongeman vertrouwdde op zijn rijkdom, zijn status, zijn belangrijkheid!*** Jezus zei: *Ga heen en verkoop alles wat je hebt en kom, volg Mij, en u zult rijkdommen in de hemel hebben.*

Daar moeten we over nadenken in samenhang met dit hoofdstuk, omdat de apostel Jacobus hier het verschil duidelijk maakt tussen rijk en arm. De rijke wil erbij komen en altijd op de een of andere manier zijn positie, zijn rijkdom en invloed gebruiken. Jezus maakte het absoluut duidelijk dat dat helemaal *geen hout snijdt* bij God, ***omdat we uiteindelijk niets hebben dat God ons niet eerst gegeven heeft!*** Dus als we ons bezit verkopen en alles aan de armen geven, hebben we in feite niets verloren, omdat we het eeuwige leven hebben gevonden. Voor hen onder ons die meer willen, kijk naar het vooruitzicht dat iemand heeft die alles opgeeft dat hij heeft. We komen dan tot dezelfde conclusie als de discipelen nadat de rijke jongeling wegliep: *Heer, hoe kan dan iemand behouden worden?* Wat zei Jezus daarop? *Het is voor een rijke bijna onmogelijk om het Koninkrijk van God binnen te gaan.* De discipelen keken er ook alleen maar vanuit een fysiek standpunt naar. *En dat gebeurt nog steeds door velen!*

Jacobus haalt een deel uit Leviticus aan dat gaat over *het liefhebben van uw naaste als uzelf.* We zullen zien dat er veel aspecten zijn die we in de vorige verzen hebben behandeld, zoals oordelen, zoals je tong niet in bedwang houden. Het niet in bedwang houden van de tong wordt een belangrijk punt.

Ik denk dat dat een van de grootste en moeilijkste problemen is binnen de kerken van God, in het bijzonder als het samengaat met karaktermoord omdat iemand bij hen weggaat.

Ik sprak gisteravond met iemand die zei dat hij met een dienaar sprak binnen zijn kerk en die dienaar zei dat hij Fred Coulter *kent*, die doet namelijk aan handlezen. Ik zie tegen die persoon: *Zeg hem dat hij mij een telefoontje schuldig is en als hij dat niet binnen twee weken doet, dan zal ik hem bellen.* Ik ben nooit betrokken geweest bij handlezen. Hij houdt zijn tong niet in bedwang. Zijn religieus zijn is dan ijdelheid. Hij behoort de persoon in kwestie rechtstreeks daarover te benaderen. Wat zegt Mattheüs 18? *Als u iets tegen uw broeder hebt, spreek hem dan daarover onder vier ogen aan en ruim dat probleem op.* Als dat niet werkt, haal er dan één of twee anderen bij. Als dat niet werkt, maak het dan bekend aan de kerk. Maar draag zoiets niet almaar met je mee om met je *onbedwingbare tong dat aan iedereen bekend te maken.*

We vinden dat allemaal in Leviticus 19.

Leviticus 19:13-15 Gij zult uw naaste niet afpersen en gij zult niet roven; het loon van een dagloner zal niet de nacht bij u overblijven tot de morgen. Een dove zult gij niet vloeken en voor een blinde zult gij geen struikelblok leggen, maar gij zult voor uw God vrezen: Ik ben de HERE. **Gij zult bij het rechtspreken geen onrecht doen; ...**

U ziet hoe dit op één lijn ligt met wat Jacobus schrijft.

Leviticus 19:15 ... gij zult de arme niet begunstigen ...

We moeten niet doen aan aanzien des persoons, noch rijk, noch arm.

Leviticus 19:15 ... en de aanzienlijke niet voortrekken: ...

Of de rijke! Daar gaat het precies over in Jacobus 2.

Leviticus 19:15-16 ...: op rechtvaardige wijze zult gij uw naaste berechten. **Gij zult onder uw volksgenoten niet als een lasteraar rondgaan; ...**

Wie zijn tong niet in toom houdt, diens godsdienst is waardeloos. Het is absoluut verbazingwekkend hoe dat van de pagina op je af komt.

Leviticus 19:16 ...; **gij zult uw naaste niet naar het leven staan:** Ik ben de HERE.

Dat betekent hem ter dood veroordelen voor iets waaraan hij geen schuld heeft.

Leviticus 19:17 Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; ...

Ook Jacobus heeft het daarover. We oordelen anderen en we denken kwaad over hen. Daarom is de brief van Jacobus zo fantastisch. ***Hij gaat over het leven van alledag, vergelijkt onze motieven en handelingen met het liefhebben van onze naaste als onszelf en met het op de juiste manier tot uitdrukking brengen van geloof!***

Gemeente, net als u, zie ik ook van mezelf dat ik hierin tekortschiet. Ik moet dat voor God bekennen, en dat doe ik. Dus voel je niet slecht als u dit doet. Dit is typisch voor alle christenen. Daarom staat het hier, ***omdat we buiten Christus om niet tot volmaaktheid kunnen komen!*** Voel je dus niet slecht als u hiernaar kijkt en tot de ontdekking komt dat u onvolmaakt bent. Daar gaat het nu precies om bij het kijken in de spiegel van de wet, dan zien we hoe onvolmaakt we zijn.

Leviticus 19:17-18 Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen en niet ter wille van hem zonde op u laden. Gij zult niet wraakzuchtig en haatdragend zijn tegenover de kinderen van uw volk, ...

De toorn van een mens staat niet op hetzelfde niveau als de gerechtigheid van God.

Leviticus 19:18 ... , maar uw naaste liefhebben als uzelf: Ik ben de HERE.

Daar hebben we het, *het hele onderwerp van de brief van Jacobus*, hier in dit vers. We kunnen andere gedeelten van het Oude Testament doornemen en bestuderen, en we zullen tot de conclusie komen dat die hier perfect mee overeenkomen.

Betekent dit dat we het vermogen hebben om te vergeven of moeten we God vragen ons te helpen om te vergeven? *Ik zou zeggen: beide!* We hebben het vermogen om te vergeven, maar er zijn tijden dat we God moeten vragen ons te helpen om te vergeven.

Laten we er als volgt naar kijken: Als er thuis iets misgaat, specifiek als de kinderen iets niet doen – ik spreek dan over mezelf – is het heel simpel, je ziet dat iets niet is gedaan, je wordt heel boos en je pakt ze echt heel stevig aan. Maar als ze je auto mogen gebruiken en ze rijden de auto in prak, dan maak je je zorgen of ze het er wel levend hebben afgebracht. De auto in de prak rijden was veel erger dan dat akkefietje, maar in dat geval zie je de consequenties die daarmee zouden kunnen samenhangen, waardoor je je meer zorgen maakt over hun leven, terwijl zij vreselijk in zitten over de auto, omdat ze weten hoe je de vorige keer bij dat kleine akkefietje over de rooie ging en **kijk nu eens naar die auto**. Dat is u overkomen, dat is mij overkomen.

Ik zou dus zeggen in beide gevallen. Voor wat betreft het kleine akkefietje moeten we God vragen ons de kracht te geven tot vergeving omdat we geneigd zijn zo'n klein dingetje zwaarder aan te rekenen dan een groot iets. We zijn meer bereid het grote te vergeven omdat ze nog in leven zijn en er goed zijn afgekomen en we hen liefhebben, maar voor wat betreft het kleine punt verwachten we dat ze dat begrijpen. 'Wel, waarom heb je dat niet gedaan?' Het zou van alles kunnen zijn:

- het uitdoen van het licht
- het sluiten van de koelkastdeur
- het terugdraaien van de thermostaat voor het naar bed gaan

- het opruimen van hun kamer
- ik ben je dienstmeid niet
- de vraag: Wat valt er te eten?
- we zijn juist klaar met eten
- Wil je niet eten als wij klaar zijn?

Voor al die dingen, in al die dingen, moeten we God om hulp vragen om ons in staat te stellen te vergeven. Dat doe ik. Voor wat betreft de grotere dingen gaat het gemakkelijker, omdat het feit dat ze nog in leven zijn veel zwaarder weegt.

Jacobus 2:10 Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle *geboden*.

Waarom? *Omdat zonde zonde is!* Iemand die zegt: 'Ik heb geen overspel begaan', maar wel een moord heeft begaan, is die dan in enig opzicht beter dan een overspeler? Zo kunnen we nog met veel meer voorbeelden komen. Maar als u een moord begaat hebt u de wet overtreden. Vanwege al deze dingen zegt hij:

Jacobus 2:12 Spreekt zo en handelt zo ...

Hoe moeten we spreken? Hoe moeten we ons gedragen?

Jacobus 2:12 ... als *mensen past*, die door de wet der vrijheid zullen geoordeeld worden.

Ons gedrag moet dus geen blaam treffen, we moeten dus niet te pas en te onpas zondigen. Hij zegt dat *dat het volmaakte doel is*. We kunnen daarin tekortschieten, maar we komen weer overeind en gaan verder.

Jacobus 2:13 Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem, die geen barmhartigheid bewezen heeft; **barmhartigheid *echter* roemt tegen het oordeel**.

Jacobus heeft het specifiek over de houding van oordelen: *oordeel niet opdat u niet geoordeeld wordt*. Vaak als we iets zeggen, zeggen

we dat *zonder barmhartigheid*. Ik hoef daarover niet uit te weiden. U weet dat, ik weet dat. U hebt dat gedaan, ik heb dat gedaan.

Een voorbeeld:

Mattheüs 18:21 Toen kwam Petrus bij Hem en zeide: Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven?

Dat is barmhartigheid tonen en vergeving schenken.

Mattheüs 18:21 ... Tot zevenmaal toe?

Menselijk klinkt dat niet slecht. We zijn dan echt edelmoedig, zeven keer.

Mattheüs 18:22 Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.

Als we dat op dagbasis nemen is dat 490 keer per dag. Hoe vaak vergeven we niet slechts zeven maal per dag om dan tenslotte volkomen van slag van woede te reageren? Ik beschrijf me zelf en even zo goed ieder ander. Zo zit de zaak in elkaar – *maar 70 keer 7* – we vinden hier een geweldige les voor ons.

Hoe vaak moet God ons vergeven? De hele les is dat we willen dat God voor ons barmhartig is, maar:

- Zijn we bereid op dezelfde manier jegens anderen te reageren? *Heel moeilijk, in het bijzonder als ze je gebruiken.*
- Is het u ooit overkomen dat men misbruik maakte van uw barmhartigheid? *Zeer zeker!*
- Hoe voelt u zich dan? *Miserabel!*

We wilden dan wel dat we niet barmhartig waren geweest.

Laten we er nu eens vanuit Gods perspectief naar kijken. **Hoe vaak is God barmhartig geweest en heeft Hij Zich ingehouden voor wat betreft Zijn wraak en toorn, zelfs ten opzichte van de goddeloze die het verdient?**

Laten we eens naar de andere kant van de medaille kijken voor wat betreft Sodom en Gomorra en wat er zich in Genesis 18 en 19 afspeelde. Hij was bereid het oordeel van verwoesting niet uit te voeren als er slechts 10 rechtvaardige mensen waren. Hij zou dan barmhartig zijn. Dus barmhartigheid zou in dat geval sterker zijn dan oordeel, maar er waren er niet eens tien! En van de vier die de streek verlieten, was er één die het niet haalde. Lot en zijn vrouw en twee dochters gingen de stad uit, maar zijn vrouw haalde de bestemming niet. Een voorbeeld van oordeel met geen ruimte meer voor barmhartigheid. *Voor wat betreft de bewoners van de streek was God bereid barmhartig te zijn.*

Hij geeft dus een voorbeeld voor ons hoe we ons moeten gedragen:

Mattheüs 18:23-25 Daarom is het Koninkrijk der hemelen te vergelijken met een koning, die afrekening wilde houden met zijn slaven. Toen hij begon te rekenen, werd een voor hem geleid, die tienduizend talenten schuldig was.

Laten we het bedrag dat hier wordt genoemd eens bekijken. Dat bedrag zou nu wel zo'n 30 miljoen euro zijn. Hij was iemand dus 30 miljoen euro schuldig.

Mattheüs 18:25-27 Omdat hij niet bij machte was te betalen, beval zijn heer hem te verkopen, met zijn vrouw en kinderen en al wat hij bezat, opdat er betaald kon worden. De slaaf wierp zich neder als smekeling en zeide: Heb geduld met mij en ik zal u alles betalen. De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en hij liet hem vrij **en schold hem de schuld kwijt**.

Dat is een geweldig grote schuld. Ik denk dat als mij al mijn schulden zouden worden kwijtgescholden, ik heel gelukkig zou zijn. Dat zou inderdaad fijn zijn.

Wat nu volgt gebeurt al te vaak. God is ons barmhartig. Wij willen dat God ons barmhartig is, maar wat doen wij? *We draaien ons om en gedragen ons niet zo ten opzichte van anderen!*

Mattheüs 18:28 Toen die slaaf wegging, trof hij een zijner medeslaven aan, die hem honderd schellingen schuldig was, ...

Een jammerlijk klein bedrag van 9 euro!

Mattheüs 18:28 ..., en hij greep hem bij de keel en zeide: ...

Klinkt als een deurwaarder. Als u ooit brieven van hen krijgt zult u weten wat ik bedoel.

Mattheüs 18:28 ...: Betaal wat gij schuldig zijt.

Het resultaat was:

Mattheüs 18:29-35 De medeslaaf nu wierp zich voor hem neder en bad hem dringend, zeggende: Heb geduld met mij en ik zal u betalen. Doch hij wilde niet, maar ging heen en zette hem gevangen, totdat hij het verschuldigde zou betaald hebben. Toen nu zijn medeslaven zagen, wat er gebeurd was, werden zij zeer verdrietig en gingen hun heer al wat er gebeurd was, mededelen. Toen ontbood zijn heer hem en zeide tot hem: Slechte slaaf, al die schuld heb ik u kwijtgescholden, daar gij het mij dringend hadt gevraagd. Hadt ook gij geen medelijden moeten hebben met uw medeslaaf, zoals ook ik medelijden had met u? En zijn meester werd toornig en gaf hem in handen van de folteraars, totdat hij hem al het verschuldigde zou betaald hebben. **Alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.**

Het moet van harte gebeuren en het hart is dat deel van ons denken dat *we* goed onder controle moeten houden en waarvoor *we onze wil* moeten gebruiken *om ons aan de wil van God te onderwerpen*. Dus het moet van harte zijn, niet alleen maar ik moet dat nou eenmaal doen. 'Ja, ik doe dit omdat ik dat moet of omdat de wet het voorschrijft.' Of: 'Ja, ik doe het omdat we barmhartig moeten zijn, dus het is beter dat ik het doe.' Het is beter om te zeggen: 'God, U bent

barmhartig voor mij geweest, help me om in dit geval barmhartig te zijn.' Op die manier *heeft barmhartigheid gewonnen van oordeel*.

Terwijl ik hier doorheen ging was ik verbaasd hoeveel hierover in het evangelie van Mattheüs staat:

Mattheüs 5:7 Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.

Mattheüs 6:14-15 moet u zelf maar bestuderen.

Wat we hier doen met de brief van Jacobus en wat we ook zullen doen met de brieven van Petrus, Johannes en Judas, is dat we een basis leggen voor verdere en meer diepgaande studie door uzelf.

Jacobus 2:14 Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? **Kan dat geloof hem behouden?**

Dit veroorzaakt een grote controverse als we dit niet goed begrijpen in samenhang met de brieven van Paulus, maar geloof me: Er bestaat geen controverse tussen Jacobus en Paulus. *In geen enkel opzicht!*

Jacobus 2:15-19 Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit? Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood. Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt geloof en ik heb werken. Toon mij dan uw geloof zonder de werken, en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken. Gij gelooft, dat God één is? ...

Niet dat er één God is, maar dat God één is.

Jacobus 2:19-20 ... Daaraan doet gij wel, *maar* dat geloven de boze geesten ook en zij sidderen. Wilt gij weten, gij dwaze mens, **dat het geloof zonder de werken niets uitwerkt?**

Jacobus 2:21-26 Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Isaak op het altaar legde? Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken; en het schriftwoord werd vervuld, dat zegt: Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend, en hij werd een vriend van God genoemd. Gij ziet, dat een mens gerechtvaardigd wordt uit werken en niet slechts uit geloof. En is niet evenzo Rachab, de hoer, uit werken gerechtvaardigd, toen zij de boodschappers in huis nam en langs een andere weg liet heengaan? Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder werken dood.

Is er een conflict? *Nee!*

Laten we teruggaan naar vers 14, laten we daar de draad oppakken om vanaf daar door elk van de verzen te gaan zodat we die kunnen begrijpen.

- Er is een geloof in de vorm van een belijden van iets, zonder werken.
- Er zijn ook werken zonder geloof.

Ik denk dat u dit heel interessant en heel behulpzaam zult gaan vinden en dar er helemaal, in geen enkel opzicht, een conflict bestaat tussen Jacobus en Paulus.

Jacobus 2:14 Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, ...

Dit is *een belijdenis, een uitdrukking van geloof* in de vorm van zeggen dat u geloof hebt.

- Hoe bewijzen we geloof?
- Kunnen we het meten?
- Kunnen we het berekenen?
- Hoe bewijzen we geloof?
- Hoe weten we geloof te hebben?

We kunnen zeggen: 'Ik heb de Heer lief. Ik geloof de Bijbel.' Dan komen we bij een *belijden van geloof*:

- *Ik geloof de Bijbel.*

Wilt u op sabbat naar de bijeenkomst van de kerk komen? *O, nee!*

- *Ik geloof in doen wat God zegt.*

Wilt u tiende geven?

- *Nee, nee, dat hoeven we niet te doen.*
- *Ik geloof dat Jezus onze Verlosser is.*

Wilt u Zijn geboden onderhouden?

- *Nee! Hij heeft ons van de geboden verlost.*

Een belijden van geloof zonder werken is dood!

- Over wat voor soort werken hebben we het hier?
- Werken der wet zoals in het Judaïsme? Of:
- Hebben we het over werken van geloof?
- *We hebben het over werken van geloof!*

Dat zal ik u laten zien. In Mattheüs 7 vinden we twee soorten geloof tegenover elkaar. Het *belijdende* geloof en het *werkende* geloof. Daar gaat het daar over, omdat als we geloven dat de sabbat *de sabbat is van God* – het vierde gebod – dan zullen we de sabbat onderhouden! ***Een werk van geloof omdat we dit geloven!***

Mattheüs 7:21 Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, ...

Want dat is *een belijdenis: loof de Heer, gezegend zij de Heer.*

Mattheüs 7:21 Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, **maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.**

Daar zien we de *werken van geloof*. Over dat soort werken gaat het hier. Dit zijn *werken van geloof* om *het geloof te vervolmaken*.

Laten we nu eens zien hoe ze zichzelf vastpraten.

Mattheüs 7:22-23 Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze

geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.

Uw *geloofsbelijdenis* van dat geloof resulteert niet in concrete acties die voortkomen uit dat geloof.

Nog een voorbeeld:

Mattheüs 7:24 Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, ...

Werken in actie gebaseerd op het geloof hebben niets vandoen met een werk gebaseerd op een of andere wet om je op de een of andere manier te rechtvaardigen, omdat de werken der wet van het Judaïsme als volgt worden gezien: ***Je doet ze om God te dwingen iets voor jou te doen!***

Iemand stuurde me iets van Rabbi Schneerson, die in de huidige tijd door de orthodoxe Joden bijna als de Messias wordt gezien. Hij zei: 'We zijn er bijna klaar voor dat de Messias kan komen. In feite zijn er twee Messiassen: Messias Ben Jozef, die zal komen om voor de zonden van de mensen te sterven, en Messias Ben David, die het Koninkrijk zal oprichten, maar we moeten eerst nog wat meer goede werken doen voordat God dat voor ons wil doen.'

Dat is een werk der wet om God te verplichten iets voor jou te doen omdat jij deed wat je hebt gedaan! Dat is een *werk der wet*. We hebben het hier over *werken uit geloof gebaseerd op wat God zei wat we moesten doen*, niet een werk der wet waarmee je God zegt wat Hij moet gaan doen, omdat jij dat werk hebt uitgevoerd. Zij die zo handelen worden werkers der ongerechtigheid genoemd.

Mattheüs 7:24 Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op **de rots**.

Bouwen vertegenwoordigt handelingen, werk, omdat hij geloofde en handelde uit dat geloof. Die rots is Christus (1 Corinthiërs 10).

Mattheüs 7:25 En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

Dit is een heel goed voorbeeld van het huis van geloof waarvan het fundament de Rots is die Jezus Christus is, waarop de beproevingen en moeilijkheden van wind, regen, storm en allerlei vernietigende krachten losbeuken.

Hier volgt de beschrijving van iemand die een belijdenis van geloof heeft, maar geen werken uit geloof.

Mattheüs 7:26 En een ieder, die deze mijn woorden hoort **en ze niet doet**, ...

Die is een *hoorder* der wet, maar geen *doener*! Hebben we dat niet zojuist in Jacobus gelezen? *Inderdaad!*

Mattheüs 7:26-27 ..., zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.

In deze tijd van het jaar zien we heel wat van die huizen. Aan de oostkust komen die geweldige golven aanrollen en ze vegen die huizen gewoon van de kaart – alleen maar op het zand gebouwd – pal aan de kust, zelfs huizen die op bijna 5 meter hoge pilaren zijn gebouwd. Die golven komen eraan en het verandert in niet meer dan aanmaakhout. Het huis is verdwenen, niet te geloven!

Of net als die mensen in Texas aan wie vele malen werd gezegd: 'Bouw je huizen niet aan de oever van de Trinity-rivier, beneden het hoogste waterniveau van de laatste 100 jaar; je huis zal anders onder water komen te staan.' Wat doen ze dus? *Ze bouwden hun huizen beneden dat niveau!* En raad eens? *Hun huizen werden overstroomd!*

En wat doen ze dan om ons allemaal schuldig te doen voelen? *Ze verspreiden een foto van een lieve, aardige grootmoeder, die haar huis net hersteld had van de vorige overstroming en net gloednieuwe vloerbedekking had laten leggen en allerlei ander nieuw meubilair, en raad eens? Het werd weer overstroomd en zij zegt: 'Mijn huis is weggevaagd, ik heb niets meer. 'Je kijkt ernaar en voelt je schuldig. We weten dat de pers en de TV dat doen om je schuldig te doen voelen.*

De Bijbel zegt dat het **dwaas** was wat ze deden! We hoeven ons niet schuldig te voelen. Als we de mogelijkheid hebben haar tijdelijk te helpen, dan moeten we dat doen. Maar mijn eerste advies zou zijn: 'Mevrouw, bouw uw huis niet beneden dat hoogwaterniveau.' Wat voor zin had het het huis weer op te knappen en nieuwe vloerbedekking te leggen? *Geen enkele!* Evenzo, wat voor zin heeft het een geloof te belijden, dat echter geen enkele inhoud heeft? Er is een gezegde: *Als uw religie u niets kost, is er geen geloof bij betrokken!* Denk daar eens even over na. ***Als uw geloof u niets kost, is er geen geloof bij betrokken!*** Laten we zien hoe dit verder gaat.

Jacobus 2:14 Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert [*de belijdenis*] geloof te hebben, als hij geen werken heeft? ...

Werken die dat geloof ondersteunen.

Jacobus 2:14 ... Kan dat geloof [*die belijdenis van geloof*] hem behouden?

Nee! Jezus zei dat dat niet mogelijk was. Er is dus geen enkel conflict tussen Jacobus en Paulus.

Dit zijn **werken gebaseerd op geloof**. De andere zijn **beweringen van geloof zonder werken**. Daarom gebruikt hij dit voorbeeld:

Jacobus 2:15-16 Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit?

Dat baat niets!

Als dit met ons het geval is, dan doen we precies wat de Farizeeën deden. Zij zeiden, maar deden niet. De Farizeeën zeiden dit toch wel? En hoe reageerde Jezus daarop? '*Doe wat ze zeggen.*' Dat wil zeggen als ze de Schriften lezen, '*maar doe niet wat ze doen, want ze zeggen en doen niet.*'

Dit is de controverse van traditie:

Marcus 7:3-6 (want de Farizeeën en al de Joden eten niet zonder eerst een handwassing verricht te hebben, daarmee vasthoudende aan de overlevering der ouden, en van de markt komende eten zij niet dan na zich gereinigd te hebben; en vele andere dingen zijn er, waaraan zij zich volgens overlevering houden, bijvoorbeeld het onderdompelen van bekens en kannen en koperwerk), toen vroegen de Farizeeën en de schriftgeleerden Hem: Waarom wandelen uw discipelen niet naar de overlevering der ouden, maar eten zij met onreine handen hun brood? Maar Hij zeide tot hen: Terecht heeft Jesaja van u, huichelaars, geprofeteerd, zoals er geschreven staat: **Dit volk eert Mij met de lippen** [*belijden, beweren te geloven*], **maar hun hart is verre van Mij.**

Dat is wat God wil; Hij wil het hart. ***Dat is wat zich moet bekeren!*** Dat deel van ons denken, wat de Bijbel *het hart, de wil*, noemt, dat deel is het onoverwinnelijke deel van u en mij, wat alleen de Heilige Geest kan overtuigen tot verandering, zodat we de moed krijgen en de keuze om te veranderen.

Marcus 7:6 ..., maar hun hart is verre van Mij.

En als het ver van God is, dan:

Marcus 7:7 Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.

Uitingen met de mond van geloof, maar zonder de werken van geloof!

Ze hadden de werken van hun eigen regels met betrekking tot wat wel en niet te doen, wat zij deden zonder daarbij enig geloof te hebben. We moeten geloof hebben en dan ook de werken die daar het bewijs van zijn. Ziet u het verschil hier?

Er zijn heel wat mensen die bang zijn Romeinen 4 te lezen, omdat ze Romeinen 4 en Abraham niet begrijpen. We hoeven niet bang te zijn. We zullen het lezen; we zullen het bestuderen.

Hier hebben we een ander voorbeeld van het liefhebben van onze naaste als onszelf:

Lucas 10:25 En zie, een wetgeleerde stond op ...

Om Hem in de val te lokken.

Lucas 10:26-28 En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij? Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf. En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord; **doe dat en gij zult leven.**

U hebt het geloof in wat er wordt gezegd om de werken te hebben om te doen wat er is gezegd. Hier hebben we het verschil tussen ***belijden en doen***:

Lucas 10:29 Maar hij wilde zich rechtvaardigen en zeide tot Jezus: En wie is mijn naaste?

Dat klinkt wel als een advocaat.

Lucas 10:30-31 Daarop hernam Jezus en zeide: Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggin-

gen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. Bij geval daalde een priester af langs die weg; ...

Die priester:

- vertegenwoordigde God
- bracht dagelijks offeranden
- loofde God
- las voor uit de Psalmen
- offerde wierook
- sprenkelde het bloed op het altaar
- als hij hogepriester was dan ging hij op de Verzoendag het heilige der heiligen binnen
- kortom: hij is rechtvaardig

Lucas 10:31 ...; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

Waarom? Omdat hij niet besmet wilde worden met het bloed van de gewonde man! Dat was een oordeel zonder barmhartigheid! Al deze dingen komen tot leven door ernaar te handelen.

Lucas 10:32-33 Evenzo ging ook een Leviet [een helper binnen de tempel] langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij. Doch een Samaritaan, ...

Gehaat door de Joden: afschuwwekkende, verdorven, zondige Samaritanen. Hun haat voor hen is tot op deze dag nog net zo bitter. Net zo bitter als voor de Palestijnen, als u een modern voorbeeld wilt hebben.

Als we naar Yitzak Shamir zouden gaan en zeggen: 'U behoort eropuit te trekken om de gewonde Palestijnen op de Westbank te verzorgen,' dan zouden we vol haat, boosaardigheid, slechtheid, enz., worden uitgescholden. Zo waren hun gevoelens jegens de Samaritanen

Lucas 10:33-34 ..., die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen. En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, ...

Hij spreekt tot een Joodse wetgeleerde – zorg dat u dat goed in uw hoofd houdt – *die de Samaritanen heel gepassioneerd haat!* Ik kan dit niet genoeg benadrukken. Daarom gebruikte Jezus dit voorbeeld. Hier hebben we dus deze Samaritaan:

Lucas 10:34 En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie [olijfolie] en wijn op; ...

Tussen twee haakjes, wijn is ook heel goed voor wonden, in het bijzonder Bourgogne.

Ik zal u een voorbeeld van jaren geleden geven, van iemand uit Oregon. Hij werkte aan de carburateur van zijn vrachtwagen. U kent die vrachtwagens wel, daar werk je staande aan, hangend over de zijkant van het motorcompartiment. Hij probeerde hem weer werkend te krijgen en de carburateur spatte in zijn gezicht uit elkaar, waardoor er brandende benzine op zijn gezicht kwam en dit fors verbrandde. Wat gebeurt er normaal als je naar het ziekenhuis gaat? *Ze verwijderen alle aangetaste huid.* Dat is het ergste wat je kunt doen! Het aller-ergste! *Ze verwijderen die huid om infectie te voorkomen, maar als je het met wijn en olie behandelt ...* Wat deden ze in dit geval? *Ze namen olijfolie – hij was lid van de kerk en werd ervoor gezalfd.* Tijdens het genezingsproces was er een moment dat hij er vreselijk uitzag, omdat de oude verbrande huid los ging laten en met lappen van zijn gezicht hing. *Ze moesten het regelmatig wegnippen.*

Maar hij genas zonder enig litteken over te houden! Wat deden ze? *Ze goten olijfolie met vitamine E over zijn gezicht, zodat het er helemaal mee doorweekt werd.* Daarnaast gebruikten ze tijdens het hele proces liters en liters Bourgogne. Enige tijd nadat ze de olie hadden aangebracht, goten ze de Bourgogne wijn over zijn gezicht, lieten het er maar over stromen, zonder verband, niets dat zou kunnen verontreinigen. Zij deden dat tien dagen lang, vierentwintig uur per dag, om de twee uur. En ***hij genas volledig!*** Dat was iets indrukwek-

kends! Dus als je een brandwond krijgt, onthoud dit: *olijfolie en wijn*, net als hier beschreven bij de Samaritaan.

Lucas 10:34-35 ...; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem. En de volgende dag [*toen hij 's morgens wegging*] stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.

Geen creditcard, geen creditcheque, geen handtekening, niets van dat alles; hij zei gewoon: 'Ik kom terug om de overige kosten voor mijn rekening te nemen.' Hierin komt tot uiting dat:

- de Samaritaan meer medelijden had
- de Samaritaan eerlijker was
- de Samaritaan, die werd gehaat, bij God beter in aanzien stond

Dat is een indrukwekkende les!

Lucas 10:36-37 Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen? Hij zeide: ...

Wat kon de wetgeleerde anders zeggen dan?:

Lucas 10:37 ...: Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.

Evenzo, dat betekent *op dezelfde manier*. ***Werken van geloof***, Daar gaat het hier over.

Jacobus 2:17 Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood.

Op zichzelf genomen, of *alleen staand*. ***Een belijdenis van geloof zonder werken van geloof is dood, staat alleen!*** Dat lijkt op de spreekwoordelijke hoerenloper die zegt: 'Schat, vergeef me. Ik zal het nooit meer doen.' En dat zegt hij elke week. Net als de alcoholist die zegt: 'Ik raak nooit een druppel meer aan', totdat ik mijn volgende glas drink. ***Woorden zonder daden!***

Daar kan een debat op volgen.

Jacobus 2:18 Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt geloof en ik heb werken. Toon mij dan uw geloof zonder de werken, ...

Geheel losstaand van werken.

Jacobus 2:18 ..., en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken.

Werken die *voortkomen uit geloof*, omdat we erin geloven.

Jacobus 2:19 Gij gelooft, dat God één is? Daaraan doet gij wel, *maar* dat geloven de boze geesten ook en zij sidderen.

Wist u dat er zo iets is als *het geloof van demonen*, dat zij geloven dat God bestaat? We horen sommige mensen waartegen iedereen opkijkt, zeggen: 'Ik geloof dat God het universum schiep.' Dat doen de demonen ook!

- Brengt uw geloof u zover dat u God gaat gehoorzamen?
- Brengt uw geloof u zover dat u andere dingen gaat doen?
- Gaat het daarom?

Er is een advocaat in Berkeley die aan diverse praatprogramma's heeft deelgenomen. Hij kan met behulp van wetten bewijzen dat er geen evolutie was. Volgens de wetten en ook volgens filosofische principes moet er een Schepper zijn geweest, maar hij brengt dat niet over in religieuze bewoordingen om God te gehoorzamen. ***Geloof zonder werken is dood.*** Dat is een geloof van demonen. Zij geloven en sidderen in angst, desondanks sidderen deze mensen die dit belijden, niet in angst. Zij zijn arrogant. Daarom zegt Jacobus:

Jacobus 2:20 Wilt gij weten, gij dwaze mens, dat het geloof zonder de werken niets uitwerkt?

Vers 21 heeft het over Abraham die de *vader der gelovigen* wordt genoemd! We zouden Abraham de beste kunnen noemen. Rachab,

een hoer, zouden we de slechtste kunnen noemen. Hij gebruikt beide einden van de schaal hier. Wat zei Jezus tegen de Joden die zeiden: 'Wij hebben Abraham tot vader en we zijn nooit bij iemand in slavernij geweest.' Wat antwoordde Jezus? *Als jullie Abrahams kinderen waren, zouden jullie de werken van Abraham doen.* Je afstamming van iemand garandeert niets. Daarom gebruikt Jacobus het voorbeeld van Abraham, en hij noemt hem, net als Jezus dat doet, onze vader.

Jacobus 2:21-22 Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Isaak op het altaar legde? Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en **dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken**;

Hij handelde op basis van dat geloof.

Romeinen 4 – het lijkt erop dat er een grote tegenstelling bestaat tussen Jacobus en Paulus, maar *die is er niet!* We zullen zien dat Jacobus het heeft over één voorbeeld, en dat Paulus het heeft over een ander voorbeeld. Er zijn tijden waarin je moet handelen. Er zijn andere tijden waarin je moet geloven.

Het voorbeeld waar Jacobus het over heeft, is een situatie waarin Abraham moest handelen op basis van dat geloof, omdat er iets te doen viel. In het andere voorbeeld was er niets wat hij kon doen dan geloven. Paulus gebruikt dus één voorbeeld over het geloven van God – dat Zijn beloften waar zijn – God zal gaan handelen in overeenstemming met die beloften, en dat geloof je; dat wordt je dan toegerekend als gerechtigheid.

Als God zegt: 'Gedenk de sabbatdag dat gij die heilig', dan vereist dat geloof in dat gebod om de handeling die daaruit voortvloeit ook te gaan uitvoeren. Het voorbeeld hier waar we het over hebben, dat Paulus over Abraham aanhaalt, is de tijd waarop God Abraham zei: 'Ga naar buiten en kijk naar de sterren. Probeer die sterren maar eens te tellen, zo talrijk zal je nageslacht zijn.' Wat kon Abraham doen? Beginnen te tellen? *Nee!* Op dat moment was er ***geen actie vereist***; op dat moment was ***alleen geloof vereist***. Toen Hij later zei: 'Neem

je enige zoon en offer hem', toen vereiste dat een actie gebaseerd op het geloven van God. Er is dus geen enkele tegenspraak aanwezig.

Romeinen 4:1-2 Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze voorvader naar het vlees, verkregen heeft? Want indien Abraham uit werken gerechtvaardigd is, dan heeft hij roem, ...

Met andere woorden als Abraham eropuit ging en iets deed, en daarna zei: 'Heer, kijk eens naar wat ik heb gedaan. *Nu moet U me dit of dat geven.*' God zal niet genegen zijn dat te doen. Waarom? Wie kan er iets van belang doen voor God? Wat zei God? 'Waar is het huis dat jullie voor Mij willen bouwen, want al die dingen zijn door Mijn hand gemaakt?' Dit gaat over iets wat wij zouden doen, waardoor God verplicht zou zijn iets voor ons te doen. Daar gaat het hier over.

Romeinen 4:2 ..., dan heeft hij roem, maar niet bij God.

Omdat God groter is dan de mens en er niets is dat Abraham deed dat God dwong iets als tegenprestatie te doen.

Romeinen 4:3-4 Want wat zegt het schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting.

Met andere woorden *dit beschrijft een proces van iets doen waarbij je God schuldig maakt ten opzichte van jou!* Dat zal echt niet gebeuren! Alles wat God doet jegens ons is gebaseerd op *genade*. Bij het verschaffen van die genade en de vergeving van onze zonden, zegt Hij: 'Doe dit ...', daarna hebben we werken die het geloof vervolmaken. Maar we kunnen geen werken hebben ter vervanging van geloof en om geloof tot stand te brengen. Dan maak je dat God bij je in de schuld komt te staan en *God staat bij niemand in de schuld*.

Romeinen 4:5 Hem echter, die niet werkt, ...

Die niet kijkt naar zijn eigen werken, niet kijkt naar de tradities, niet kijkt naar de regels van wat wel of niet te doen opgesteld door mensen, iemand die niets van dit soort werken doet:

Romeinen 4:5-6 ..., maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid, gelijk ook David de mens zalig spreekt, **aan wie God gerechtigheid toerekent zonder werken**:

Laten we nu opnieuw het voorbeeld van David en Bathseba nemen. Wat als David bij zinnen was gekomen en had gezegd: 'Oké, ik besef dat ik al deze dingen heb gedaan, ik ga nu dus dit en dat doen om het ongedaan te maken.' Wat zou hij kunnen doen om de Hethiet Uria weer tot leven terug te brengen? *Niets!* Wat had hij kunnen doen om de gestorven baby tot leven terug te brengen? *Niets!* Dus, we kunnen er niet opuit gaan om iets te doen en zodoende God te dwingen je zonde uit te wissen. Wat moeten we dan wel doen? ***Ons bekeren en geloven!*** Dat moeten we doen. ***Ons bekeren en geloven!*** Daar heeft hij het hier over. Gebaseerd op dat geloof zullen we daarna *werken van geloof* hebben.

Romeinen 4:7-9 Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier zonden bedekt zijn. Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal toerekenen. Geldt deze zaligspreking dan de besnedene ...

Dus komt deze voort uit de fysieke handeling van besnijdenis? *Nee, want het gaat om het hart!*

Romeinen 4:9 ... of ook de onbesnedene? ...

Ja, dit geldt voor beiden!

Romeinen 4:9-10 ... Wij zeggen immers: Het geloof werd Abraham tot gerechtigheid gerekend. Hoe werd het hem dan toegerekend? Was hij toen besneden of onbesneden? ...

Dit doet alle Joden pijn!

Romeinen 4:10-11 ... Niet besneden, maar onbesneden. En het teken der besnijdenis ontving hij als het zegel der gerechtigheid van dat geloof, dat hij in zijn onbesneden staat bezat. Zo kon hij een vader zijn van alle onbesneden gelovigen, opdat hun de gerechtigheid zou worden toegerekend,

Laten we nu weer naar Genesis 15 gaan en zien hoe het daar wordt weergegeven. Daarna gaan we kijken naar het verslag dat hij Isaak ging offeren. Daarbij zullen we het verschil zien. Ze spreken elkaar niet tegen, het zijn twee verschillende verslagen van hetzelfde, dezelfde soort actie gebaseerd op wat Abraham deed. Laten we nu zien hoe dit geloof begon.

Genesis 15:1 Hierna kwam het woord des HEREN tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram ...

In die tijd was zijn naam nog niet Abraham.

Genesis 15:1-2 ... Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn. En Abram zeide: Here HERE, wat zult Gij mij geven, daar ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn huis, dat zal deze Damascener Eliëzer zijn.

Denk er eens aan hoe de wereld er zou hebben uitgezien als dat was gebeurd.

Genesis 15:3 En Abram zeide: Zie, mij hebt Gij geen nakroost gegeven, en nu moet een onderhorige mijn erfgenaam zijn.

Abraham was hier echt bezig God een beetje op de proef te stellen. Door te zeggen: 'Kijk eens naar deze omstandigheden, Heer; ik heb U al die jaren gevolgd, en kijk nu eens naar dit en kijk eens naar dat, en U weet dat ik wil doen wat U zegt, maar laten we nu toch de gemakkelijke weg kiezen. Hier hebben we Eliëzer van Damascus. U weet dat hij in mijn huishouden geboren is, hij zou ook één van mijn erfgenamen kunnen zijn. U weet dat dat volgens de wetten kan. Dat is helemaal oké.'

Genesis 15:4 En zie, het woord des HEREN kwam tot hem: Deze zal uw erfgenaam niet zijn, maar uw lijfelijke zoon, die zal uw erfgenaam zijn.

Wat kon hij doen behalve het geloven? *Dat was alles wat hij kon doen!*

Genesis 15:5-6 Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn. En hij geloofde in de HERE, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.

Er was hier niets anders dat hij kon doen *dan geloven*. Hij zei niet: 'Kom nou toch God, zeg dit niet tegen me. Dat geloof ik niet.' *Hij geloofde!* Op dat moment was hij nog onbesneden.

Dan komen we in Genesis 19, hij was toen 99 jaar oud, enige jaren na het verslag van Genesis 15. We zien dat hij toen besneden was. Leest u zelf maar het hele verslag daar.

Daarna volgt in Genesis 22 het andere verslag waar Jacobus het over heeft, dezelfde Abraham, hetzelfde geloof; nu was er echter iets te doen, wat dan een *werk van geloof* is. Als we geloof hebben:

- Hoe bewijzen we dan ons geloof? *Door te doen wat God zegt, als er iets te doen is!*
- Hoe kan geloof tot uiting komen als er niets te doen valt? *Door te blijven geloven totdat dat wat gelooft wordt, werkelijkheid wordt!*

En als we dat geloof hebben dan zal er altijd wel iets te doen zijn – *altijd!*

Genesis 22:1-2 Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde. Hij zeide tot hem: Abraham, en deze zeide: Hier ben ik. En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak, ...

Kunt u zich voorstellen hoeveel hij van Isaak hield? Tussen twee haakjes, hierdoor werd Ismaël heel jaloers. Kunt u zich voorstel-

len hoeveel hij van Isaak hield? Kunt u zich voorstellen als u geen eigen kinderen had en u sinds u gehuwd was almaar probeerde een kind te verwekken, zelfs tot op een leeftijd van 75 jaar oud. Daarna maakte je vrouw de dingen extra gecompliceerd, waardoor je Ismaël bij Hagar verwekte en de dingen nog erger werden. Je had te maken met onderlinge strijd tussen de vrouwen en de sfeer was om te snijden. Uiteindelijk moest je hem en Hagar wegsturen, omdat het huishouden eraan kapot ging. En hier is dan Isaak, de *zoon der belofte, de zoon die hij liefhad*.

Genesis 22:2 ...: Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar ...

Hij wist vanaf het ogenblik dat hij wegging dat hij zijn zoon ging offeren.

Genesis 22:2-4 ... tot een brandoffer op een der bergen die Ik u noemen zal. Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had. Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsloeg, zag hij die plaats in de verte.

Er zijn tijden waarop we dingen doen omdat God zegt ze te doen, en *voor geen enkele andere reden dan dat God zegt ze te doen!* We weten uit Hebrreeën 11 dat hij geloofde dat God hem uit de doden zou opwekken. Was dat op dat moment geen geweldig groot geloof in God? Vindt u ook niet? *Ja, dat was absoluut het geval!* Probeer jezelf eens in de situatie van Abraham voor te stellen. U kwam aan bij die berg en wist dat dit de plaats was. En naast u liep de zoon van wie u zielsveel hield. We hebben ooit eens berekend dat hij toen misschien nog maar 12 jaar oud was, maar het kan ook zijn dat hij tegen de 30 jaar liep. Hoe dan ook, Isaak moest ook een bepaalde mate van geloof hebben gehad. *Dat kan niet anders!*

Genesis 22:5-6 En Abraham zeide tot zijn knechten: Blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; wanneer we

hebben aanbeden, zullen wij tot u terugkeren. Toen nam Abraham het hout voor het brandoffer, legde het op zijn zoon Isaak ...

Denk daar eens over na! Je moet zelf het hout dragen waarop je geofferd zult worden.

Genesis 22:6 ... en nam vuur en een mes met zich mede.

Met andere woorden hij had een pot met enkele brandende kolen erin, die hij nu in de hand nam.

Genesis 22:6-7 ... Zo gingen die beiden tezamen. Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, ...

Ik kan het vuur zien en ik zie het hout, maar ...

Genesis 22:7 ..., maar waar is het lam ten brandoffer?

Dat was echt een wandelen in geloof! Ik bedoel, je loopt daar en ziet waar het zal gaan gebeuren.

Genesis 22:8 En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. ...

Als Isaak een modern, wetenschappelijk iemand zou zijn geweest, had hij gezegd: 'Aha', maar dat deed hij niet. Dus ook Isaak moest een zekere mate van geloof hebben gehad.

Genesis 22:8-9... Zo gingen die beiden tezamen. Toen zij aan de plaats die God hem genoemd had, gekomen waren, bouwde Abraham daar een altaar [*steen voor steen*], schikte het hout, bond zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout.

Dat moet een hele ervaring *voor allebei van hen* zijn geweest! Plaats jezelf in Isaaks plaats, gebonden en op het hout liggend. Plaats jezelf in Abrahams plaats, met het mes, met de kolen, en alles is nu gereed

om van start te gaan. Op welk moment zal God gaan voorzien? Je hebt naar alle kanten uitgekeken; er was niets te zien.

Genesis 22:10 Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten.

Sommigen hebben dit uitgebeeld waarbij hij de hand met het mes erin reeds omhoog had gebracht. Ik weet niet of dat zo was of niet. Er wordt hier niets over gezegd. Er staat niet dat hij het mes omhoog bracht, maar hij strekte zijn hand uit en pakte het mes om zijn zoon te gaan slachten.

Genesis 22:11-12 Maar de Engel des HEREN riep tot hem van de hemel en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Hier ben ik. En Hij zeide: Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want **nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, ...**

Denk hier eens even over na. En kijk daarbij naar al de beproevingen en moeilijkheden waar wij doorheen gaan. Vaak zouden we graag zeggen: 'Het zou geweldig zijn als we geen beproevingen en moeilijkheden hadden.' Maar lees het verslag over Abrahams leven nog eens door. Hij had ze in allerlei vorm. En daarbovenop kwam dan nog deze, waar hij door moest gaan, ja, tot aan het allerlaatste moment. Pas toen kwam de boodschap van God: '**Nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt.**'

Sta hier eens even bij stil om na te denken wat wij in vergelijking of in relatie hiermee hebben gedaan. *Niet bijzonder veel!* God zegt:

Genesis 22:12 ..., want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.

Wat heeft God ons gevraagd te doen? Wat heeft God ons gevraagd te doen waarbij we Hem niet gaven wat Hij zei, omdat we dachten dat dat niet eerlijk was? Ik vraag me dat ook zelf af. Niemand van ons is door zoiets heengegaan. En we hopen en bidden God dat we dat ook niet hoeven te doen. Eerlijk gezegd, gemeente, moeten we onszelf afvragen: ***Als deze test aan ons werd opgelegd, zouden we die dan***

overleven? Dat zou inderdaad moeilijk zijn om die vraag met ja te beantwoorden, in de absolute overtuiging dat dat zo zou zijn!

We kunnen er ook op een andere manier naar kijken. Wat zou er gebeuren als God niet tussenbeide was gekomen en hij had thuis moeten komen om dit aan Sara te zeggen? Kunt u zich *de heilige toorn* van zijn vrouw voorstellen? Over geen van deze dingen maakte hij zich bezorgd. En toen gebeurde er opeens een wonder:

Genesis 22:13 Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich, met zijn horens verward in het struikgewas. ...

Ik geloof echt dat *God die ram op dat ogenblik*, daar op die plaats, *schiep*.

Genesis 22:13-16 ... En Abraham ging en nam de ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon. En Abraham noemde die plaats: De HERE zal erin voorzien; waarom nog heden gezegd wordt: Op de berg des HEREN zal erin voorzien worden. Toen riep de Engel des HEREN ten tweeden male van de hemel tot Abraham en zeide: Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des HEREN: ...

Een fantastische zegen, en wanneer komt die? *Na de beproeving der gerechtigheid; nadat de werken van geloof dat geloof, door wat er werd gedaan, had vervolmaakt!*

Genesis 22:16-18 ...: omdat gij dit gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt, zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen. En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, **omdat gij naar mijn stem gehoord hebt**.

Hij geloofde dat hij moest doen wat God had gezegd.

Genesis 22:19 Toen keerde Abraham terug tot zijn knechten, en zij gingen tezamen op weg naar Berseba, en Abraham woonde te Berseba.

*Waarschijnlijk God dankend voor elke minuut van elke dag die hij
daarna met Isaak mocht doorbrengen!*